

پرخه په ترخه

د شعر مجموعه

سعدالدين شپون

۱۳۶۹

Ketabton.com

پرخه په ترخه

«د شعر مجموعه»

سعدالدين شپون

۱۳۶۹

دوفا مشر:

پروفیسر عبدالرسول امین

دکتاب نوم : پرخه په ترخه

شاعر : سعدالدین شپون

خپرونکی : د آزاد افغانستان د لیکوالو ټولنه (وفا)

د چاپ کال : ۱۳۶۹ ش (عقرب) ۱۹۹۰ع (نومبر)

د چاپ ځای:

خطاط : نورالدین هنریار

تیراژ : زرد ټوکه

گڼه : ۵۲

اهداء

ڊاڪٽر محب الله نڪتہ تہ چچ مريني
بيجہ او "خالص، نيمہ خواڪرو.

فهرست

مخ	شماره	عنوان	مخ	شماره	عنوان
۳۲	۱۱	- ماشومتوب	۵	۱	- سریزه
۳۵	۱۲	- شیطان	۹	۲	- لوبه
۳۸	۱۳	- دوطن له ورد بخویره خواله	۱۰	۳	- زه د شپې له تاریکی سره...
۴۳	۱۴	- دروسی عسکرو د تلووړخ	۱۳	۴	- د افغانانو غبرو سانونه
۴۵	۱۵	- د مجاهدینو و فایار	۱۶	۵	- د هجرت لومړې هفتد
۴۸	۱۶	- د کوکچې د سیند پر غاړه	۲۰	۶	- د زمانې پېر
۵۱	۱۷	- د گاونډي ته	۲۲	۷	- جنک او تنک
۵۴	۱۸	- د خوشحال په لاره	۲۴	۸	- د رقد مه هېروئ
۵۸	۱۹	- د پنجری پرانک	۲۸	۹	- د پېرې چیلنج
۶۰	۲۰	- سیند ته	۳۰	۱۰	- د هجرت شپږم کال

مخ	شماره	عنوان	مخ	شماره	عنوان
۸۴	۳۲-	دمجروح یاد	۶۲	۲۱-	دناهدید شهادت پیکالیزه
۸۵	۳۳-	هنرولی شاعرته	۶۴	۲۲-	داحمدشاه بابا په یاد
۸۸	۳۴-	له قلم سره خواله	۶۶	۲۳-	دآزادی تلوسه
۹۱	۳۵-	پردیتوب	۶۸	۲۴-	خپلې ژبې ته
۹۳	۳۶-	عبداللحق هایون مجاهدته	۷۰	۲۵-	ویر
۹۵	۳۷-	جفا	۷۳	۲۶-	دپیړې دستندو...
۹۷	۳۸-	دموریاد	۷۵	۲۷-	وښیه
۱۰۱	۳۹-	دمهاجرخوب	۷۷	۲۸-	خپلواکي
۱۰۴	۴۰-	نرانیه	۷۹	۲۹-	زلحجوبیا
۱۰۶	۴۱-	له خپل خان سره زلرونیا	۸۰	۳۰-	دبدخشان مهاجر
		پای	۸۲	۳۱-	دشپې تنهایی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سریزه

قسمت راته په تهنده بل خه لیکلی وو، که نه ماد لیکوالی په
اول سر کې د خا نه سره پخه کړې وه چې په پښتو ادب کې به د یوې
داسې پانې د اړولو تکل کوم چې په هغې کې د ژبې او شروند تر مینخ
اعتدال موجود وي. مانا داسې هر څه یو وحد ولري چې در لښتونی
تجربې سره سمی و خوري .

ما وې د پښتون شاعر تل روانې اوښکی به و چې کومه او و تر
وبه وایمه چې بار د یو څپل درد په کراره کاله او دیتما نو کافي مه کوه
چې په اېله شي پر ننگ په ژبا وي. ما وې هنر و لولیکو الوته به ننوتی
کوم چې زیاتی دې دغره د څوکو، د گودر، د ښاپېری و زمه پی مختوب
نه ایدو یال نه جوړوي، بلکه خامخ او بی رنگینو عینکو دې ژوند
ته سترگې وغروي. ما وې ... ما وې

خود سردار داؤد دکودتا او وروسته بیا دکمونستانوله تاراک سره
 زما او د وطني مطبوعاتیا نورابطه سسته شوه او زما ارمان
 نیمګړی پاتې شو. یوه لسيزه پس دغه دی خپلې هاغه نیمګړې
 سندري ته دوام ورکوم، مګر دغولسو کړاوونو کولوکه زموږ د
 فرهنگ او کلتور کور و سوخو د بوالونه یې پاڅه کړل او زما —
 پېش بینی یې رښتیا کړه. که زموږ فرهنگیا لیوشر ونه ته ښځ کتلی
 شوی او کلشه یې نه ترې جوړولی هڅکله به یې د شعر ملوښي
 د شعاريه لوری نه وی خوشی کړي او دکښته طبقې، لورې طبقې،
 خوار، بزګر، ارتجاع او انقلاب په اصطلاحاتو به نه بسیا کېدای.
 د نواب صاحب مېښې به زموږ دغوی کودتا نه جوړولی او خوار
 ګوچر به زموږ د ادب خلاند اتل نه وای ګرځېدلی. له بده مرغه
 د مقاومت د تېرولسو کالو ادبیا تونزیا ته برخه لاهم په شعار
 ولاړه ده. فقط دکوتوپه شمار کیسې او شعرونه دی چې دافغاني
 مقاومت سرلښتونی عکاسي کوي، اوس چې دهر کلي او جبهې د -
 شهیدانو شمېر، دغرونو او ډاګونو لارې ګودرې، دجاهدینو دپلو
 خپل مینځی اړیکې، دمهاجر وکمپونه، شمېر او اجتماعي ادواني ټولې
 په احصایې، فلمونو او اسنادوکې موجودې دي، بیا هم لیکوال
 په تصوري او خیالي سمبولونو غبرېږي او یوڅو محدودې طرحې
 لري. د دلاور خان د واده دریمه ورځ وه، جنګ ته لاړ، شهید شو
 او کونډې یې په یاد ژړل. په دري او پښتو دواړوکې هدا کلشه یې

عنعنہ روانہ ده، سري ته نا اميندى و دربري چي په لسها و ناولونه، دراي سفرناچي خارجيانو په همدغولسو کلوکې د افغانانو د ژوند په باب ليکلی اوله حینونه يې فلمونه ډک شوي چي په لکها و کسان يې لولي اوگوري يې، مگر حتی يو داسې ناول، داسې ډرامه، داسې شعري مجموعه افغانانونه دی ليکلی چي لوړه ادبي حلا دي ولري. هماغه سياسي شعارونه دي، هماغه خیالي عدد وډې طرحې دي، هماغه زور و مطرب خانه خراب دی چي د ساز په حای کانکې کوي.

زما د نظمونو مجموعه هم زما د نورو یاد بستونوسره په کابل کې باد يووړه، يوڅه مې چي په یاد وو، هغه مې دلته را اخستي او پاتې مې څه په پېښور کښې او نور په ډنمارک او امریکې کې وليکل. زما هر نظم زما په خپلې تجربې بنا دي او حتی «خوب وڼم عالمه» هم زما رينستياني خوب دی چي اوس يې هم لږ تر لږه په مياشت کې يو ځل وڼم. زما هر نظم په حقيقت کې يو تصوير دی او دومره نريات احساسات او زما خپلې انگېرني په کې نشته. مگر زما انگېرني د موضوع په انتخاب کې دي. هر هغه صحنه چي راته مهمه ښکاره شوې، چي يولوی معنوی ارزښت مې په کې نغښتی ليدلی، هماغه مې تصوير کړې ده، په دې اميد چي پرېږده چي پخپله د نظم څېره زما نړۍ ليد، زما غم او ښادى او زما د نيا ترسيم کړي.

اميد دى چي زلمي شاعران هم همدا عنعنه وروزي اوهدا
سبک په پښتو ادب کې رواج شي .

سعد الدين شپون

۱۹۹۰ - اپريل

پېښور

لوبه

توکه یې ونه گنې د ژوند او مرگي لوبه ده
بله لاره نه لرو یا مرگ دی یا موسوبه ده

یا به شین خالو د سره بنامار له دارو بیچ کرمه
یا چې په سرو وینو دانرې ته ټوله خړوبه ده
ویرجینیا ۱۹۸۵

زہ دشیپہ لہ تاریکی سرہ اشنا یم

زہ دشیپہ لہ تاریکی سرہ اشنا یم
زہ دتوری ترویجی سکھی ورو یم
ما دسولی پہ سندرو للونه کری
زہ دجنک تراپی بولہ سور اور یم

مادخپل وطن شينكى اسمان ليدلى
چې د زانو په كې جوړ و و امپلونه
اوس د برگو الوت كوله منځكولو
ترى تويپري په خروار خروار بې سونه

ماليدلي دي تى دوشپته تانگونه
په كچا رچې پې ټول غراو كمر بنوري
چې په كلي راشپوه شي ميندى رپردي
ماشومان زبون وهلي ورته كوي

ماليدلي دي الوتې جو ماته ونه
ما بنكل كړى د قرآن سپېڅلى پانې
ما ټول كړي دي دور و پرې اندامونه
ما په مياشتو كوزاره كړه په ممانې

زه د هومستو بانده و شروندى شاهديم
اتهنوبې چې ځكې لـ رنرولې
اوس د تشو كنده والو كچكول په غاړه
صورت سوى، جومات ما، كروي شلېدلې

چي حيا لڪه غوتی پلو کي نغینتی
مالیدلی دی هغه درنی بیبیانی
اوس پی کوم دیو بی خیم پی تمه
لالهاندی، سرگردانی، لبونیانی

نو،

زه دشیپی له تاریکی سره آشنا یم
زه دتورپی ترو بزمی سکنی و دوریم
ما دسوپی په سندرو لرونه کړی
زه دجنګ سترا پی بولمه سور اوریم

۱۹۸۲ع

د نمارک

دارد و ژبې شاعرهارو الرشيد د شعر شپاره

د افغانانو غږ، روسانو ته

راشه چې داغرونه دې دهر قدم او خار دي
تاته د وطن د اسمان ستوري انتظار دي
موږ به هم په هسکه غږې ستارگان ته ناست يو
موږ به بڼه پوهېږو چې سرونه دې په کار دي

راشه چي مورهم همدې شېبې ته دېرکتلي دي
تا په دې وطن کې دېرې وينې بهولې دي
دلته به دېټول جهان ميرانه خپل سيال وگورې
دلته مورهمونه اولوظونه از مېيلي دي

ته د ماشينونو او پولادو په پښوتل کوي
ستا مېرانه داده چې د زهر وړکول کوي
تاسو کې خوداسې کوم باتور هرگوره نه وينم
(چې)

کانه دې په لاس کې وي په تانک باندي رغل کوي

ته که زما سرغوارې زما هم پرې رضا ده
دومره به دي پوه کوم چې چې سرکې څه سودا ده
دا چې برېر وایم دا په دې چې چې سر لور دي
ټوله روسیه که تېرې دا وکړې هم وړيا ده

دا سرغوشېدای شي خونېده ته تېرېدای نه شي
دا سرد هغه دي چې په توپو تم کېدای نه شي
نرمونه دکولېوله رلی نه ستړې نه سوچي
نرمون عمر ونه لند دي يوه ورځ او بېدېدای نه شي

راشه چي ليمه چي آخري نندارې وويني
سترکې چي يوځلي ستادوينودارې وويني
ستادغريبې، مساپرې سلگۍ چي واورمه
ستادنامردۍ، ناماردۍ کوکارې وويني

دا بڼکلی وطن دد نېمنانو هنر پېژني
توره چي سرپېژني، گولۍ چي تېس پېژني
دې بڼکلو دروکې چي پردي ته ژوند حرام دي
بوټي چي سپر پېژني او کابهي سنگر پېژني

نو،

راشه په تلوار چي دخلاصون لارې تړلې دي
دې تېري وطن تل د پردو وني چي پېلې دي

دهجرت لومر هفتہ

د تا کال په ارباب روډ کې یوه کمره ده
په کې اوسمه یو زه پنځه بچیان

یو شلېدلی کتکې په کوټ کې پروت دی
زه پرې ناست یمه په لاس کې دیوان

په دېوال نړۍ او په کوز را به پري
اوري شرکنده دبام په سرباران

دخادرلاندي چې لور غېږکې ويده ده
چې ساړه شي نسلوي راپورې هان

خدای خبردی دهنې مرغی له حاله
چې صیاد یې درې ورې کرله حاله

زه به هم کله منگولې راپیدا کړم
زه به هم له خونکارانو غچ اخلم

په پردو به هم دناز پالنگ حرام کړم
خیر که اوس په مېرتون باندي خملم

اوس چې وینې چې په خاورو گنل کېږم
داسې هم وه چې په سرو به دې تللم

مادمارسه یاري کره خکه خوار شوم
که نه خدای په خپله حاله کې ساتلم

«په چوځي يونېنماره ډېر زورور دی
هېڅ علاج يې نه راځي صاحب کماله»

زېږې دارې يې دوزخ ته دروازې دي
له سروسټرگري بهېږي لعنتونه

له دنيا چاپېره کوارې وارې پروت دی
اچوي په بنيادم باندې روبونه

د اېنمار له آموپورې غاړې اوسي
نه پاروېږي اثرکاندي نه دمونه

په ناولې خوله دغم سندرې وايي
په بېوزي يې لکې وهي اورونه

په هرځای کې چې دده خېره ښکاره شي
پرې بهېږي دسرو وینولوی رودونه

نه دخدای په محکمه شوک ترې بچ کېدای شي
نه مرغه ترې الوتې شي پاس هواله

یه دلویو غرو کور بته کیسه وارو
دبی کوره مساپروشنو توتیانو

دکابل خوبه مپوه مچا پهنرو نه ده
په ناولو نابللو شورو ویانو

دسالنگ سرپا اوبه مچا نه لور پری
دما سکو په کرغپرنو تپوسانو

دمارغه به په مارغانو جرکه کپری
زه راغلی یم جرگې ته دمارغانو

هول راخی چچا په وروکانو بیولو
دانبامار نه ایسار پری په شوکانو

دبی وزلو توتکیو تکیه خدای ته
چچا جنک دی له مردارو کجیرانو

یابه داخونی بنامار په کانو پت کرو یابه وزانه کړود درستی نری حاله

۱۹۸۰/۱/۱ پېښور

۱۱ تر میهم حجارة من بیحیل - مبارک آیت ته اشاره ده.

دزماني پپر

يووخت دسولې وي
يووخت دمستې خندا
بل وخت دجنک شي
بل وخت دنک شي

کله دکلو محشر سخ د بورا وي
کله دشمو شغلې وار د پتنک شي

چې درنه درومي اشنا دشپېلې نول وي
چې د تاخواله درحي درباب ترنگ شي

چې زړه خوږېږي سترکې شي دانارو دانې
چې زړه نشه وي سترکې پيالې د بنک شي

يوې زخمي مرغی ته
کله زړه و خوږېږي
کله د مرگ چپاو ته
سخت لکه سنگ شي

۱۹۸۱

پېښور

جنگ اوننگ

هغه باغچه دې تالا والا شي
چې پرې اتڼ د سور بورا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تان نه وي

د وطن بنگلو بنگلون، لیانو
نن مودر شل ته د بنمن راغلی
زموږ د خونینو پاکې لمن ته
د شهوت لاس وړې دغه ناولی

یو پلوسوله ده، غلامی ده
بل پلوجنگ دی، ورسره ننګ دی
پام کره د سولې چې نوم وانه خلی
په موږ راغلی آیت د جنگ دی

۱۹۸۲

ډنمارک

در قدمه هېروى!

دانظم په ۱۹۶۳ع کې ليکل شوى و. هغه وخت کونستان
په کابل کې پر مطبوعاتو مسلط وو. کله چې دانظم په «سهو»
کې په «ژوندون» کې خپور شو، د سلېمان لايق تبصره دا وه:
«له دغه نظم نه داسې انگېرل کېږي چې کوندى شوروى اتحاد به
دنورو هېوادو د خاورې لاندې کولو ته اېښي وي .
حال دا چې د امريکا پر خلاف، شوروى اتحاد تر اوسه د چاپو
لوېشت خاوره هم نه ده اشغال کړې»
درقد د پنج (آمو) په سيند کې پروت يو ټاپوډى او
دا آزاد شعر هاغلته دستخود ځنگله په مينځ کې ليکل شوى.

زما په قبر به لاله زرغون، وي
خوزما دا خبره مه هېرئ
چې هلته لرې د سيند ونوغېرې كې
يو تور خنكل دى داغرنوونو
هغه خنكل داغانا نومال دى
چې يې اوبه درنه رالاندې نه كړي

د « پنج اوبو كې لاهوشوى خنكل
ما يې خونكارې ژمې وليدلې
چې پرانستلې دي درقد له پاره
دا پنځه سرى بسا مازره پېژنم

لامازديگر وي چې په خلكو شپه شي
شپانه په بېره رچې كورته بيا يې
هر شو ك له كينو خنكلو لار چپوي
دا شين خنكل په خنا ورو سپاري

د تورې شپې كېر دى چې وغورېږي
تورې بلاوې په درقد خورې شي
نهنگان ورو ورو په ساحل ورختري
زمرې راوچي د خنكله له تيارو

د سور لنډيو آوازونه راځي
خوسپي له ويريې حواب نه وركوي
توره تياره كې دهر بوټي له شا
دخا ورسټرگي رهنې حُلپري

له هرې وني نه شپبه په شپبه
دكونك وپرجنه سانده غوږ ته راشي
له هرې خزانه خونړي سيندونه
لكه بار شوي اوبنان وپرېږي

ما هندوكش په سر مزلونه كړي
شپې مې په بنځو كې خوبونه كړي
خود درقد فضاخه بل شاني ده
زه يې په خان باندي شكمن غوندي كړم

لكه اشناچي زه هېر كړي يه
يو له نظره غور حېدلي تاپو
دحوادثو په منگولو كې كير
له وطنوالونه په خنك پاتي دي

زما په قبر په غاټول شين وي
خوزما داخبره مه هېر وي
چې هلته ليرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور ځنګل دی داغزنو ونو
هغه ځنګل د افغانانو مال دی
زما د قبر په غاټول موسم
چې يې او به درنه رالاندې نه کړي

۱۹۶۳

د درقد تاپو - تخار

د پېړۍ چلنج

بیا وشول په مور باندې غبرونه د پېړۍ
بیا زلمو راواخیستل توپک او گردنۍ

بیا نجونی د لور و غرونو خوکی خوکی خاری
بیا کوز راوړې په لمن لمن بېرله

بیا بنامار راغلی له بدری نه چار چاپر دی
بیا ورته په غشی ملوک خان را کابری ژی

بیا د بنمن راغلی په دې مسته مسته خاوره
بیا په ساز لوشولې حلالې دمورپی

اوری له آسمانه دلعت د غضب اور
مخکه راخوتېږي لکه سوزنده تبی

نن به دتش لاسواود تانک مقابله وي
کور و به چې دا خاوره زمونږ ده که پروی

۱۹۸۱

پېښور

د هجرت شپږم کال

سترگو ته دخيال چې د وطن ښکلی خپره راشي
وترتمه سل خلی که اوسنکې په ستنه راشي

داماشوم زړکې که سل دشکومانې جوړې کړي
هولې ودرېږي چې دغم یوه چپه راشي

شپر کاله په خوب کې او په وینښه په وطن کې يم
ورځ بیا گذران وشي، بچاره شمه چې شپه راشي

شپه توره بلاده، شپه خپسه توره دوره ده
غم راشي، کړ او راشي، سودا راشي، غوسه راشي

شپه دې دريو، نامرادیو، اسوېلو مور ده
کت راته تنور شي له برهستني سره لمبه راشي

۱۹۸۵

ویرجینیا

ماشومتوب

زه هم يو وختی ماشوم وم بېر سر کنډاس غاښونډه
سره غومبوري چاودې تلې مات نوکان خيږن لاسونه

هره خانگه زما تال و
په هر باغ کې زما مال و

په باغو به ~~سکر~~ حېدمه
چې آلو به سره بخن شول

تور اینخړ شو پېژندلی
له ویا لوشو تېرولی

ما په تورې ترورې کې
ما په پتو سترگو خان خپل

یوه پښه یې وه د خښتو
نه پرې حای و د بالښتو

یو وړوکی کې چې حای و
لنگه نه، بازو یې کوږو

ټول وجود اغزو خیرلی
سر په تیره لکېدلی

شپې به پرېوتم په حای کې
مخ په خانگه شوک شوکړې

نه به خان نه به جهان و
نه به محکه نه آسمان و

پرېوتل ویده کېدل وو
نه به درد دستومانی و

بڼه نیا بڼایسته خونه
پرې دېرو بالښتونه

اوس سپېڅلی منږته ^{ست} نایم
خواکې نرم پاک بستر دی

نیه شپه ده لا تېرېږي
زما سترگې نه پتېږي

اوس چې دغه کرښې لیکم
کاوڼدي ټوله ویده دي

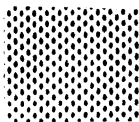
ای شلېدلی کت ککيه نوربه شه په کې حایري
کاونډوي ټوله ويده دي (او زما سترکې نه پتې پري

ای شلېدلی کت ککيه

ای شلېدلی کت ککيه

۱۹۷۰

کابل

شیطان

شوڪُ يي دغه شوڪُ يي چي مي هره شپه خاري
پر پرده نور مي پر پرده ، ما غريب مه خورو
سليوري خومي نه يي ، زه په دغه بنه نه يم
مه راپسي گرځه نوره خپله ليار كوه

شپه ستري ستومانه دکتکي دپاسه پرېڅم
خوب چې په شپېوشېبوله ځانه هېروي
ښه چې خوږ ويده شم ستا ویرلې څېره وینم
بس دغه لیدن دی په ماشپه سبا کوي

چاته ویلی نه شم چې یوسیوری راپسې دی
ته مې هم توكې هم مې گناه ته لمسوي
داما شوم زړکي مې له کوهل نه راوباسي
تش جام ورته ښي او یوزنگ يې کرنگوي

زه هره مسره لکه ابداره توره کاڼم
ته پرې د مظلوموسینه گي-څېرې کوي
زه ورته ښایسته پښتې گند په مری دک کرم
ته يې دلذت له پاره بېرته ورشلوي

شپه چې ښه پنځه شي، تاریکي شي، چوپایي شي
هار د آرزوکانو په قلم باندي پېم
زړه وايي شپنه هغه غمونه دي اوس نه شته
لیرې چېرته غږ شي چې شپونکيه پام کره يم

اوس هم کله وایم چي وړوکی وای ژینکی وای
لاس په بنیره را کابم اوس وړپس دوم
جگ شم دپواله ته په هینداره کي حان کورم
حان نه وینم تاوینم هینداره ما توم

دوطن له وریخوسره خواله

یه وریخو وریخو دوطن وریخو
لبرخه ستې شې زه هم درخېږم
مانه حای راگری په پسته غېږ کې
یوسور خاتولیم سبا شپه رېږم

یہ وریجُو وریجُو لب پہ کرار حُسی
زہ درتہ گورم زہ مَی ویل پری
کوزہ دیرہ دہ زہ پہ کی ناست یم
دسرو بر ووسان دی غبر پری

یہ وریجُو وریجُو دل تہ دوزخ دی
راکوزہ نہ شہی تا بہ ایری کری
ژوندی وگری چی سر اجک کری
دویم قدم بی پہ ہدی کری

یہ وریجُو وریجُو دوطن وریجُو
د تالہ مستی بر پینا نہ حار شم
یوہ لبہ بہ راپوری نہ کری؟
چی یا ایرہ شم یا سور انکار شم

یہ وریجُو وریجُو دا خلک کورہ
دا پہ نس و بی دا پہ زہ سوری
داد رتلو داد ویش تلو
زگیروی خواوری کہ نورخہ نہ وی؟

ما در اوچت کړه له دغې غځې
دلورونو غرونو خو کو د پاسه
زه یو خاتولیم په ملامات شوی
دیوې با که مالیار له لاسه

تا وروې د ژوند اوبه وچې
موزه داوینکو سېلاو ترې جوړ کړ
تازرغونه کړل د نېټې لاینونه
یو خو خون کارو ارمان پرې موړ کړ

زه به هم کله وزر پیدا کړم
ما ټې به زه هم دا هتکړې کړم
بیا به نو تاته پورته درخېژم
تا به دریاب کړم خان به بېرې کړم

بیا به نو دواړه سره روان یو
د دې نیکرې دنیا د پاسه
سره به وکړو سره به وایو
چې خه زمونه کېږي له لاسه

موز به په گل سو پر خې خورې کړو
خوپه اغزیو به ژوند حرام وي
کلان به پایي اغزی به سر پشړي
د دوی برچی به د دوی په حان وي

موز به د دښتي خاتول بیا سور کړو
خوپه زرگی کې بې تور داغ نه وي
موز به باغونه بیا زرغونه کړو
خوپه باغو کې به تور کاغ نه وي

بیا را کوزېږم د محکې سر ته
دا خپل تاتوبی د هر رات هکرات دی
خوک چې له محکې نه تېښته وکړي
هغه وکړي د هر سرگردان دی

محکه د مینې پاکه نرانکو ده
ژوندون په محکه یولوی نعمت دی
محکه کې ژوند دی ، محکه کې خلک
ژوندون تر هر بل نعمت او چت دی

انسان شهکار دی خوچی ژوندي وي
په اسمانو کې انسانان نه شته
انسانان خپلو محکوکې پايي
د وطن خوندي ته هېڅ پايان نه شته

۱۹۷۵

کابل

دروسي عسکرو دوتلووړخ

ای دنړۍ خلکونن تاریخ بیا لیکل کړي
دوه سترکې خلور کړي، داوړخ بیا نه لیدل کړي
دې شاهکار ته حیرشی داپه هر ساکې نشته
خو قرونو ته پېر شي خود انور بیا وچل پري
نن د آزادۍ مشال یاغي یاغي منغلي کړي
نن په خرڅا دري افغان ټول جهان ناز پري
نن میرویس وباسي دلبنن حنی کوکا ري

هر زور ته قالب شته هر فرعون ته يومو ي

حق د زور قالب دی د جادو ايمان دوا

څنگه چې لوی درمن ته وروکې سپرغې بسده

هسې سره بسا مارت ته خره کې افغان پيدا

مه ستا يه دسترو قد تونو توره ما ته

نه سوځي د حق سترگې له تالندې برينينا

حق په دنکو غرونو خپرو لي خپلې لارې

ته په موبن نالوستو شرمې پوشوغولېدلی وي

ته زموږ خواري اوسادگي دېر تېر لستلی وي

تازموږ په لاس کې يوم ليد، توږدې نه ليد

سپوړوي د غوړ په تانک کې نوره غفله پلې وي

ستاد ايماندارولو خپلواکوسره سر نه و

ته په سوله ييزو منطوما نوبنده غښتلی وي

چانه وي خپرې ستا ظالم ژمې خون کارې

ويس جينيا

ع ۱۹۸۹

د مجاهد پي و فایار

ستاد سترگوشو بلې راغلي
د زړه كلي وړاندي وي
کږې وروچې نړۍ ملا دې
پښتانه روسانو ي

که هر خو در نه پناه شام
دخیل زره ستر و اخفا کرم
ستا ظالمی غن چي راشي
سبه غر رو بنانوي

يو ورک نومی کلیوال وم
یوتش لاسی جا هد وم
اوس می نوم په درست جهان کی
عاشقان کردانوي

زما دزره په توره بوره
ستا برگی کړي گوزار ونه
که همت راته ستینگر شي
دزره کار اسانوي

په رگ رگ کي چي کرلي
تا ظالمی پت ماینونه
سربه داسې سترگی را کړي
چي پت ماین عیانوي

ستا دحسن باچا يي مہي
ہول وجود کنڊو کپر کر
زړو مہي هسې سلطان غولر يي
چې بي بيا ودانوي

ويرجينيا

۱۹۸۷

دکوچی دسیند په غاره

نسیم د سیند په غاره جوړې کړې نازکې چې
لکه آشنا چې کله واغوندي نیل رنگه جاې
بیا یې له ملا نه ترلنې پورې کوت کوت کړي
ترزنگانه یې راخوړه کړي بیا یې ونغاړي
زه ورته جگ په کاره ناستیم او موجهونه کوم
اوتاته وایم داسې دامیدونو ربه !
زه خبر نه ومه چې ماته دې جنت لاکړي

زکونه خوله کې زړه کې شور هره ذره انقلاب
په رنگ رنځې په خوندي خوږې په روح زما هيندانه
نه په سريل، نه په لښو بند نه يوه لوبښت نيمگړې
زه په دې خفاسته او توپو کې داستانونه کورم
اوتاته وایم داسرو دامیدو نور به
زه خبر نه ومه چې ماته دې جنت را کړی

یوه ازووه چې به تل راسره مله غونډاوه
ته، مجهوله، چې احساس شو، بیان به نه شو
اوس چې کوچکه هغه زما د زړه پردې راسپړې
کله ششنيزې کله ټول خان په سنکرو وهي
زه یې داوښکو د پردې شاته اکتونه کورم
اوتاته وایم داسرو دامیدو نور به
زه خبر نه ومه چې ماته دې جنت را کړی

د بتوسیل ورباندې تیت تیت پروازونه کوي
لکه چې جنت خان برابر کړي د ناستي له پاره
خوتکنی شي بېرته جگې شي شینکي آسمان ته
داسې شرنگېري لکه ناوې چې پاولی - شرنگوي

زه ښه د لمر لاندې رنگين رنگين فزونه گورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

چرته د زړه له کوم یو کوټ نه چې لمسون راځي
چې: هه اشپونکیده! له دې کارې خان لاهوسیند
بیا چې لاهوشې لامبومه وهه کرار پرېوځه
یوه قطره شه غاړه ورکړه له همزولو سره
زه وایم زړه ته صبر وکړه زه خوبونه کورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه!
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

د بدخشان د سرو لعلونو دروگه هرځای خپره
خو چا قلم قدرې کوکچې باندې ونه چلاوه
د کوکچې یو څاڅکی اوبه به په لالو ورنه کړم
لالونه کاڼی دي پراته، کوکچه په منځ بهېږي
زه یې د هر څاڅکي په منځ کې جها نونه گورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه!
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

۱۳۵۲ فیض آباد - بدخشان

کاوندي ته

مه وهه داخواره بنجده مه وهه
بې له تانه بله اسره نه لري
تا ته بې له نورو نه پناه دروړه
بې دتاله غېږې وايه څه لري

داله اوبنکو دکې سترگې وچې کړه
بس دی چې پلرودې ژړولې دی
نور نو داویرجنه صحنه و نفاړه
دېر عمر تاریخ او خدای و هلی دی

خلک په کړاو کړاوسپوښی ته حې
ته دکور سپوښی په تندر ونیسي
نورې لاس تر غاړې مخ په هسکه وړې
ته د کور خپوله سرو نیسي

بنځه چې په کور کې ژړي وینم
دالویه دنیا را باندي تنگه شي
داد قضا عسر او دا زور فکر
کاشکی چې په ټولو باندي پنگه شي

چاویل چې حق د زور وړ دی
دابه د پښتون له خولې وتلې وي
دوی کې چې کمزوری وي نو وې مری
چاسه چې زوروي نو بناغلی وي

داد خنکلی بنیادمانه و دود
موزه پښتنو پوره ساتلی دی
دغه به نوم د پښتونوالي وی
حکه موشهرت هره خواتلی دی

داینکلی موجود چې تا ته کور کوی
دا ستا اندیوال دی، ستامری نه دی
تل پی خولگکی په ژړا ولانه وی
داموجود خوستا دلوبوشی نه دی

جگړه پو الوونو کې دې بنده کره
بیادې سپین کفن ور باندې خپور کره
ژلنده ژوندی دې هدیرې ته کره
بیا دې نوم د دې هدیرې کور کره

ته که په ایوب باندې میوند کېتې
پام کره چې ملاله په سنگر کې وې
نور نور سنگرونه به لا وکتې
دادستوری نقش که دې سپرې وی

گذرگاه - کابل ۱۹۶۸

دخوشحال په لار

دروینوش وند به په دنیا نه وی ملام
تول به درومون کھیخ سبا ما بنام

مرکی حق دی رغېدن مورنه نه شته
یا په تخت یا په تخته او یا په بام

يا بېستن لاندې پراته زې تړلی
يا شهيد په كېراله كې قتل عام

د چانوم په خاينانو كې يا دېرې
د ملنډو، د بېراشي د د شنام

د چا قبر په رنگينو جنډو جگ وي
په زيارت پسې يې كلی تړي لام

مرگي حق دی، درېغه دا چې هسې مروای
چې وطن ټول نازېدای دده په نام

چې د قام د پاره خپل تېتر غلبېل كړي
د شيانه ورته سر تېت په احترام

د سهار نسيمه لوړو غرو ته خپره
د وطن په ننگيالو چې كړه سلام

وايه ستا سوله مېراني نه لوك شم
چې په وينو مو خوندي كړ ننگ د قام

ننگ غیرت نن په افغان باندې تمام دی
ماته مه ستایه مېرانه د ویتنام

موب په روس باندې نن هسې ناتا چوپړ
پچې ماسکو کې مویه دوی کر خوب حرام

د سهار نسیمه شبنده الوزه
بنکلوه د شهیدانو نسکور جام

دغازیانو بیرسرون یرې بنکل کره
ورتسلیم کره دیو خوار شپونکی پیغام

داچې نن ټوله دنیا په تاسو نازکا
په هر جای تاسو یادېږی صبح و شام

د وطن واړه زړه په تاسو وییاری
ټول افغان له کندهاره تر باگرام

نن زموږ غرونه رغونه شاری نه دي
د شهید په وینو ټوله دي کلفام

چاچی موبن سره ډغرې دې وځي
عاقبت به هم رسواشي هم سرسام

خاوره نه ده داسره زردی چې تېر نه وځي
دا وطن دی دخالق ډېر لوی انعام

په دې غرونو چې وځي لاس په نامه شی
په دې شاوړو کې اودسه مه اخلی کلام

دا پښې بیلې خمتا پوښ ټول اتلان دي
په شلېدلی خت یې مه غولېږی پام!

که یې نردی که یې بنجّه مجاهد دی
ټول پاخه دي، دلته هېڅ مه غواړه خام

زور خوشحال دې اوس زموږ ننداره کا
چې دروس سر به کړو چت مال یې لیلام

«خو واخلي له غلیمه انتقام
مردنه خوب کا، نه خواره کا، نه آرام»

د پنجرې پرانگ

بره کي سترگې بره کي ليکې په پنجره کي يم را کير
د پنجرې ميلې ولاړې، بره کي بره کي گر چا پير

يو وروکي چا پير يال کې، د پرکار په شاني چورلم
لهوني خوبونه وينم، نه يې خيال شته نه تعبير

بېگامه شپه په حان په خوب کې په يولوي حُکله کې ليد
چې راوينس شومه پنجره وه، د سيل بينو ويهير

هر يازو چې د زورگان دی، هره پله په انرژي ده
په وره پنجره کې گيريم، خه خطا کوم په تقصير

۱۹۷۸

کابل - شرخي پله زندان

سیند تہ

کہ لاس درویمہ چہ خہ ناز در کرم
تہ چہ دلاس لہ سرہ بہ پیری

کہ خولہ درویمہ چہ خان خروب کرم
تہ چہ دشوند ولہ خوا بنو پیری

دارد و زبې شاعرهارو الرشيد دشعرباره

دافغانانو غبر، روسانو ته

راشه چې داغرونه دې دهر قدم او خار دي
تاته د وطن د اسمان ستوري انتظار دي
موږ به هم په هسکه غړۍ ستارا تک ته ناست يو
موږ به بڼه پوهېږو چې سرونه دې په کار دي

راشه چي موبن هم همدې شېبې ته دېر کتلي دي
تا په دې وطن کې دېرې ونيې بهولې دي
دلته به دېرول جهان ميرانه خپل سيال وگوري
دلته موبن هودونه اولوظونه از مېيلي دي

ته د ماشينونو او پولادو په پښو تلل کوي
ستا مېرانه داده چې د زهر وور کول کوي
تاسو کې خوداسې کوم با تور هرگوره نه وينم
(چې)

کانه دې په لاس کې وي په تانک باندي غل کوي

ته که زما سر غواړې زما هم پري رضا ده
دومره به دې پوه کوم چې چې سر کې شه سو داده
دا چې برېر وایم دا په دې چې چې سر لور دي
ټوله روسيه که تېرې دا وکړې هم وړيا ده

دا سر غوڅېدای شي خو بنده ته تېته دای نه شي
دا سر دهغه دې چې په توپو تم کېدای نه شي
زموږ به دکولبوله رلی نه ستر کې نه سوچي
زموږ عمر ونه لنډ دي يوه ورځ او بنده دای نه شي

دهجرت لومر هفتہ

د تا کال په ارباب روډ کې یوه کمره ده
په کې اوسمه یوزه پنځه بچیان

یو شلېدلی کتکلی په کوټ کې پروت دی
زه پرې ناست یمه په لاس کې مې دیوان

په دپوال نړۍ او به کوز را به پري
اوري شرکنده دبام په سرباران

د خادر لاندې چې لور غېږ کې ويده ده
چې ساره شي نسلوي راپورې حان

خدای خبردی دهغې مرغۍ له حاله
چې صياد يې درې وړې کرله حاله

زه به هم کله منگولې راپيدا کړم
زه به هم له خونکارانو غچ اخلم

په پردو به هم د ناز پالنک حرام کړم
خير که اوس په مېرتون باندې خلم

اوس مې وينې چې په خاورو گنډل کېږم
داسې هم وه چې په سرو به دې تللم

مادمار سره ياري کړه خکه خوار شوم
که نه خدای په خپله حاله کې ساتلم

”په بچو مي يوشا مار د پروزور دى
هېڅ علاج يې نه راځي صاحب کماله“

زېرې دارې يې دوزخ ته دروازې دي
له سرو سترگو يې بهرې لعنتونه

له دنيا چاپېره کوارې وارې پروت دى
اچوي په بنيادم باندې روبونه

د انسا مار له آمو پورې غاړې اوسي
نه پارو پرې اثر کا ندى نه د مونه

په ناوې خوله د غم سندرې وايي
په بسوزي يې لکې وهي اورونه

په هرځاى کې چې دده خېره ښکاره شي
پرې بهرې د سرو وينولوى رودونه

نه دخداى په ځکه شکر ترې بچ کېداى شي
نه مرغه ترې الوتې شي پاس هواله

یہ دلویو غرو گوربتہ کیسہ واروہ
دبی کورہ مساپروشنو توتیانو

دکابل خوبه مپوه مچ پپزرو نه ده
په ناولونا بللو شورو یانو

دسالنگ سرپا اوبه مچ نه لورپری
دما سکو په کرغپرنو تپوسانو

دمارغه به په مارغانو جرگه کپری
زه راغلی یم جرگی ته دمارغانو

ټول راخی چچ په وروکانو بی ولو
دانبا مار نه ایسارپری په شوکانو

دبی وزلو توتکیو تکیه خدای ته
چچ بی جنگ دی له مرداروک جیرانو

یابه داخونی بنا مار په کانو پت کړو یابه وړانه کړو ددرستی نړی حاله

پېښور ۱۹۸۰/۱/۱

۱۱. تر میهم بجارۍ منی سجیل - مبارک آیت ته اشاره ده.

دزماني پېر

يووخت د سولې وي بل وخت د جنګ شي
يووخت د مستې خندا بل وخت د ننگ شي

کله دکلو محشر سخ د بورا وي
کله دشمو شغلي وارد پتنک شي

چې درنه درومي اشنا دشپېلى نول وي
چې دتا خواله درخي درباب ترنگ شي

چې زړه خورېږي سترکې شي دانارو دانې
چې زړه نشه وي سترکې پيالې د بنک شي

يوې زخمي مرغی ته
کله زړه و خورېږي
کله دمرک چپاو ته
سخت لکه سنک شي

۱۹۸۱

پېښور

جنگ اوننگ

هغه باغچه دې تالا والا شي
چې پرې اتڼ د سور بورا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تان نه وي

د وطن بنگلو بنگلون، لسانو
نن مودر شل ته د بڼمن راغلی
زموږ د خویندو پاکې لمن ته
د شهوت لاس وړي دغه ناولی

یو پلو سوله ده، غلامی ده
بل پلو جنگ دی، ورسره ننګ دی
پام کره د سوپ چې نوم وانه خلی
په موږ راغلی آیت د جنگ دی

۱۹۸۲

ډنمارک

در قدمه هپروی!

د انظم په ۱۹۶۳ع کې ليکل شوی و. هغه وخت کونستان
په کابل کې پر مطبوعاتو مسلط و. کله چې د انظم په «سهو»
کې په «ژوندون» کې خپور شو، د سلېمان لايق تبصره دا وه:
«له دغه نظم نه داسې انگېرل کېږي چې کوندي شوروی اتحاد به
دنورو هېوادو دخاورې لاندې کولو ته اړېسي وي.
حال دا چې د امريکا پر خلاف، شوروي اتحاد تر اوسه د چاپيو
لوېشت خاوره هم نه ده اشغال کړې»
در قدمه د پنچ (آمو) په سيند کې پروت يو ټاپو دی او
دا آزاد شعر هاغلته د سخلو د خنکله په مينځ کې ليکل شوی دی.

زما په قبر به لاله زرغون، وي
خوزما دا خبره مه هپروئ
چې هلته لرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور خټکل دی دا غزنو ونو
هغه خټکل دا افغانا نومال دی
چې يې اوبه درنه رالاندې نه کړي

د « پنج اوبو کې لاهوشوی خټکل
ما يې خونکارې ژا چې وليدلې
چې پرانستلې دي درقد له پاره
دا پنځه سرې نسا مارزه پېژنم

لاماز ديگر وي چې په خلکو شپه شي
شپانه په بيره رمې کورته بيا يې
هر شوک له گڼو خټکولو لار چپوي
دا شين خټکل په خنا ورو سپاري

د تورې شپې کېږدی چې وغورېږي
تورې بلاوې په درقد خورې شي
نهنگان ورو ورو په ساحل ورځېږي
زمرې راوړي د خټکله له تيارو

د سور لنډيو آوازونه راځي
خوسپي له ويريې حواب نه وركوي
توره تياره كې دهر بوتې له شا
دخنا وسترگې رنجې خلبري

له هرې وڼې نه شېبه په شېبه
دكونك وپرجنه ساندې غوښته راشي
له هرې خوانه خونړي سيندونه
لكه بارشوي اوښان وپرېږي

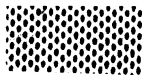
ما هندوكش په سرمنزونه كړي
شپې مې په ښخو كې خوبونه كړي
خود درقد فضاخه بل شاني ده
زه يې په خان باندي شكن غوندي كړم

لكه اشناچېزه هېر كړي يمه
يوله نظره غورخېدلي تاپو
دحوادثو په منگولو كې كير
له وطنوالونه په خنك پاتي دي

زما په قبر به غاټول شين وي
خوزما دا خبره مه هېر وي
چې هلته ليرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور حنکله دی دا غزنو ونو
هغه حنکله دا فغانانو مال دی
زما د قبر په غاټول موسم
چې يې او به درنه رالاندې نه کړي

۱۹۶۳

د درقد تاپو - تخار

د پېړۍ چلنج

بيا وشول په مور باندې غبرونه د پېړۍ
بيا زلمو راواخيستل ټوپک او گردنۍ

بيا نجوني دلور و غرونو خوکی شوکی خاري
بيا کوز راوړې پې په لمن لمن بزم

خپلواکي

اسمان په ستورو ښکلی ښکار پرې
شینکې اسمان وي اورانه ستوري
شولې چې تورې شي کلا لې شي
چې لې کې وښی شمال ته ښوري
معشوقه هله د زړه کترې خورې
چې ته شرمېږې، دا درته گوري

هسې بېدرنغه وبله خونډ کا
چې یو وطن وي بل خپلواکي وي

وطن په هرچا باندي کشمير دی
خوزموږ خلکو ورپسې زړه ځي
بورې شوې ميندې، کونډه شوې بنتې
خوخوانان جنگ ته لاپه داله ځي
که په پنبوشل وي، ځي په خاپوړو
که لارې نه وي، په غره راغه ځي

هسې بيدر بڼه وبله خوندي کا

چې يو وطن وي بل خپلواکي وي

هغه واده دې په وير بدل شي
چې په کې غريبنده نخا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تانه وي
هغه باغچه دې تالان ترغی شي
چې په کې شور زوږ د بورانه وي

هسې بيدر بڼه وبله خوندي کا

چې يو وطن وي بل خپلواکي وي

۱۹۸۲

د نمارک

زما محبوبا

نيمه شپه کي راغله بربندي ستر کي سره لاسونه
غوري توري خني لکه سوي درمندو

تيک يي په تيار کي پرکپده لکه برپينا
شونک يي دپا ولوو لکه کړچنده تانگونه

مستی روی ستر کي يي دروس پيشان خونگاري
وروچي يي چري وي را کړي په ياغي زرونه

۱۹۸۲

ډنمارک

د بدخشان مهاجر

کو کچه بهېرې غارې تر غارې
د کوچ اوسانو، کړې کړې غارې
له اېلېنډونو، کوز راشپوه شول
هی کډې لارې، هی کډې لارې

کوچانی ولین خوزره یې پرلبنود
د زرگی غوته یې خلاصه نه شوه
خان ته یې دهرې تسلی ورکړې
خو یې یوه خوا ترلاسه نه شوه

داد سگروتو دلی اورونه
د چتو پغلوسپین مروندونه
په بنو خوانانو دې خدای پیرزوکړي
مورخو یې ورک کړوله وطنونه

۱۹۷۹

کابل

دشيپي تنهايي

برقونه مړه بڼه دي

دزره خواله بڼه دي

بچيان ويده بڼه دي

له خپل زړگي سره چې

دژوند یادونه دی
وړخ لایوڅه سوډکي ويا
چې په تپو پوراځي
غم چې په شپو راځي

د توروز لفو داستاڼ
دخيالي سترگو بيان
رانه د تور ښامار شي
رانه د سره انکار شي

قلم ياغي شي رانه
زما خبر نه ليکي
هرڅو پرې بیره کوم
خودی يې ژر نه ليکي

۱۹۸۸ع

ويرجينيا

دمجروح ياد

اوسنکي د بېنوخو کو ته راغلي لږ بانه غواړي
رژنده کلاب ته وږمه هم د سيلی خورشې
ماپه ماشومتوب کې هم له شکره لويې کړې
نن کورونه جوړ کړي خو سبا ته بيا نسکور شي

ويرجينيا ۱۹۸۸

همزولي شاعرتہ

ته د دنیا د کاروانونو جرس د تمدن د قافلې زنجیر
ستاله تېرینو سترگو خان ساتي دهندوکش د آسمانونو کجیر
ستاد و زلاندې خوندي د بشر لکه تکیه وي مریدان چي په پیر
هوته شاعري قلم سم چلوه

چي ڀي دچا دلاس رانجه خوڀي دهغه غبن دتاله ستوني راڄي
 چي په کړاو په ډي کسي کي ومري داستا قلم ډي خنازي پسې ڄي
 چي ډي برچه په سينه ننوځي ستاله قلمه ورته آخ وځي

هو ته شاعر ډي قلم سم چلوه

ته سېلابونو ته ويالې جوړوي ته غور ځنگونو ته سامان وړکوي
 يوه دنيا درته ذره بنکاري په يوې اوښکې پسې ځان وړکوي
 چي ډي اظهار له چانه نه وي پوره هغه احساس ته ته بيان وړکوي

هو ته شاعر ډي قلم سم چلوه

ستاله قلم نه دنيا کي جوړه چا ته نېما مار چا ته دلاس امسا
 چا ته ډيوه چا ته په زړه کي چاره چا ته خوږه کيسه دتلي اشنا
 دچا دډک زړه دتينا کو دارو په چا دوزخ نه رالويدلې بلا

هو ته شاعر ډي قلم سم چلوه

په توره شپه کي دسبازېږي شوکيره خلاک ډي له تا غواړي
 ټوله دنيا چې ورته سوراوښي دزمانې يتيم په تا ډاړي
 چې ځناوړه نړيوالو راشي اي قلم واله اول تا ډاړي

هو ته شاعر ډي قلم سم چلوه

د ژوند د ذوق پاکه هینداره ته یې ته چې خندا کوي د نیا خاندي
ته نو چې خاندي رینتینی خاندۀ که نه تاریخ به بیا په تا خاندي
د تاد هري او بنکه کی- په اشر یوزر کونه به سبا خاندي

هو ته شاعري قلم سم چلوه

دنگې مانۍ چې تاخو شعاله نه کړي په ژولو یې قلم چلوه
چې لا تراوسه ایسار شوی نه وي ته په مستق وریاندي دم چلوه
چې بشري لویې په محکه وهي هسې بامونو باندي بم چلوه

۱۹۵۸

خان آباد

له قلم سره حواله

له قلم سره مې بيا کوفې خوبې شوې
په کونکې خوله مې بيا جوړې ترافې شوې

په مرځواندي تن کې بيا سا راغسپېږي
بيا رايا دې لس کلنې خاطرې شوې

بیاپی خلاصه کرله ژوند ته نوې لاره
بیاپی څانگو دارمان کې پانې شپې شوې

وچو مراندو د زړګي کې وینه راغله
د زړې وچې ویا له ورو وړولې شوې

عقل وبلې چې قصه دې لاره راغله
د ماجر چې چېرته نې شوې هلته شپې شوې

سره هاتي چې په شنه بن یو ځل پښې ایښي
د هغه کلبن رپښې ترچې تسې شوې

عقل دا ویلې خوزره په بله سر و
د دې دوو ترمنځ مې خوړنې حوصلې شوې

عقل پښې ایستې خوزره لکه دغس و
زړه مستې کره چې په عقل زلزلې شوې

که دروس هاتي هر لورې ته یرغل وور
سبه غو که دکرو منارې شوې

خوچې گورې خړه کی افغان لاشته دی
د زړګي ونيې سړې نه شوې لاسړې شوې

که وطن موشولو دک له بورو وړاو
په غلیم موهم د زړه سخي پخې شوې

که یونیم میلیون زموږ نه په کې لارل
د دښمن په خوله کې هم خاورې ايرې شوې

چې په شوبلو په تانکونو سپاره راغلل
په ستنه یې اوس روانې قافلې شوې

سترګې سړې، مرکونډۍ ماتې، جنګ بايللی
نوم برباد، هدف تباہ، خاورې پخولې شوې

واشنګتن

۱۹۱۹ ع

پرديتوب

اشناد جگورونو کجیر غوارپي
زما وزر په دنگو ماہو سوزي
زه هسې مکروريان کي ورته ميشت يم
په دې انگر کي بل مرغه الوزي

نه داد گودر غارې ته روانه
نه زه هسکه شمله بورې په غاره
نه زه لکه باينه شنماچې خشري
نه دا جگه الوزې لکه خارې
موز دواړه په دې ستهېج کې نابلد يو
موز هېڅ يو پخپل نقش نه پوهېږو
ليکوال راته پردې درام ليکلی
او موز لکه کالبوت لروبر کېږو
موز دواړه پخپل نقش نه پوهېږو
د دوو کسوا تنې دې په ميره کې
دمر وهدو وکي يو په بل لکېږي
بېر وې راته خاندې هديره کې

۱۹۷۶

کابل

عبدالحق ٺهايون مجاهد ته

سره دل و دل ډي پرلښوہ چي وطن درباندي غونگر
جار ډي تر بير چا بزيري سل حاله شيونكي شي

ناوې د وطن ډي په تا فخر ڪري لاليه
موري بوره مه ڪري شوک چي تا غوندي زمري شي

توله جبار خپل دې اوس پکړې - جگې شلمې وړي
دوی کې هایدون چې لکه ستوری خلبدی شي

نږ په توره بوره په روسانو کړي مور بوره
بله ورځ پيغان کې د پچیم مېله مرکې شي

ټول وجود پر هار دی په کوليو اکېدلی
یوحای یې روغ نه دي چې داڅنګه په لار تلی شي؟

خومره چې د توپو او بونو محشر جوړ وي
هومره هایدون ورته بېباکه تور یالی شي

مه مری بجا هده د دې جګو غرو کور بته
ستاله سرو منګولو د بښمن کله خلاصېدې شي

ستا په برکت خلقي پچیم یوله بل وژنی
روس ستاله هیبته سروهي روغ لېونی شي

توره او مېرانه او بښکلا په تاده ختمه
دازما قلم دې هم د تادمخ لوګې شي

د شهيد ميوند وال په مړينه

جفا

پر پېرېده چې راوړڅېرې د اجک غر
داد گنه کارو کلی لاندې کړې
داد حان وژونکو او د غلو د لږه
سل خواره کانه چې ورباندې کړې

ده ورته ويل چي ڪناهه مڪوي
دوي په بي دردي له ڪلي وشاره
چا بي دپگري زندی په غاره ڪړه
چاسي ورشڪارل چي ټول بي وډاره

ويني بي په بنڪلي مخ ورماتپ وي
ڪلي نه روان وشاته بي نه ڪتل
ده ويل چي دابه پښتانه نه وي
هاچي پښتانه ووڅوڪي بي نه رٽل

پوند جي بي سپينگرو ورڅير لب وي
دي په ډهرا ميد دلته راغلي و
لاره کي بي لوري تپري ڪري وي
دي يولوي پښتون واو بناغلي و

۱۹۷۵

ڪابل

دمورد مړینې د خبر په اورېدو:

دمور یاد

د کلو به محشر و خو که ور یې لږ سخي وای
که ستا د ټيکري پيڅکه وای زما به هم مستي وای
د تا د لاس سا به وای چې بې تبي مې خورلای
د تا د مینې اور وای مورې زه ور کې ستي وای
ما بنام مې دکتوی نه د شود و سوي خستلای
سهار مې د مټی په ترشکن کوچو سبناری وای
در دونه کړا و نه مې کړی و رنج کالای
خوشیه ستا په زنگون مې سر کېښوی د لاساي وای

نه پوهه نه قلم وای ، نه مکتب نه لیک اولوست وای
تالاس په سر راښکلی ، ماخپل زړه درته سکښتلاي
سره دژمي شپه وای ، د نغري خوړلن ته ناست وای
په ورو ورو په مزودې افسانې راته کولای
په ونو په اغزوې مخ او پښې زخمي زخمي وای
د تا په جادو کړو کړو توتولی رغېدلای
دیوان وای ، بنا پری وای ، او ملوک وای او بدری وای
د تا د ښکلي غږ نه داسرارو زون راتللای
یه مورې زړې مورې ! ما خوونه لیدی مورې
ته لارې درنه پاتې شو بېکس ستا نازولی
یه مورې دنیا او روه زه او ته پرې خبر نه وو
اوس کړم هسکیرلی ، کړېدلی او تر تلی

یه مورې په زړه پورې ، یه درنې پښتنې مورې !
د تا د خنازې کې نور وویرو هدیږې ته
خبر شوم چې بونو مو کوډل کړه درې وړې
او تا پناه وروړې وه د بل کلي دېرې ته
خبر شوم چې زما فوتو دې هر چا ته ښودله
زوی گي چې روان دی خلکه دې بلې پېرې ته

دکلي خلکو و بېلې چې بودی لهونی شوې
سرها ته تورتم وايي، سپين سبا توري تيارې ته

چې سا دې ورکوله زما نوم دې يادولو
تاوې چې آخري ديدن د زوی شورانه پاتې
ادې خو مجبوري وه، بې دردي وه بېواکي وه
دې سره بنامار په دې پروکړې بنايسته مېنې ميراڼې
زه لارم چې د سره بنامار علاج چېرته پيدا کړم
زه لارم چې په توله دنيا وکړم ننواڼې
دنيا ته کړېوان و شلوم، بېلگې ورته ښکاره کړم
دا دارې د بنامار دي نه شکرې نه نېاڼې
که زه يې درنه گوټ کړم اوزما سره يو نه شوی
قسم په ذوالجلال دی که به يوشی ورنه پاتې
يه خلکه سره بنامار ته خره کې افغان پيدا دی
تاريخ کې دي راغلي چې به روس خوري دلته ماتې

ادې! يونيم مليون چې په وطن کې شهيدان دي
په هرکاله کې ویردی او په هرکلي کې ساندي
مليون شپږ شلی نه دي چې په گوټو دې شمېرلی
يونيم مليون لس لکه دي پنځه لکه پرې باندي

يونيم مليون غامبول که د بکوا په دښته شنه شي
دا ډاک به سورچکن شي زرغونه رڼا به کاندي

ماوې دتا په قبر به ډيوې روښانومه
ماوې چې دا برسره به په شناختې درته برده
ماوې چې ستا کڼ به په تودواوښکو پرپولمه
ماوې چې دجې شپې ستا مزلکې تېرومه
ماوې ستا دجاموسره د زړه خواله کومه
چې تا قدم پرې ايښی وي هغه حای ښکلومه
خو، قسمت بله راوگره !

په یوسر د دنیا کې ته دخاورو مېلمنه شوې
اوزه د دنیا بل سر کې دعا درته کومه

۱۹۸۲ ع

ډنمارک

دمهاجر خوب

خوب وينم عالمه كه يې شوکټ راكي مانه
پروت يم سرچي ايني دخپل يار په زنگانه

سر په بالنت ايني تش كال بوت په واشنگتن كې
روح يې په مزو مزو روان په خپل وطن كې و
واوري د سپين غره وي چې په تنه يې سرويلې
خاوري د وطن وي چې په سرچي باد ولي
مړې اوښكي روانې وي په مخ دانه دانه
خوب وينم عالمه كه يې شوکټ راكي مانه

دند دشمالي ته شوم انکور میزان وهلي
تاگ شينکي زهرچکي شور تالان پر خو پر پوللي
کوز تکاوته لارم داغوزو لويې وڼې
پاس و ختم غره ته دخېر يو پانې پلني
خلک وو، بازارو، شور ماشورو، تله راتله وو
مېرې وې، شپانه وو، هيا هوی و، سزاو شنه وو
نه دويرو نېنه، نه دغم وه نېنه
خوب وينم عالمه که ېي خوگ راکي مانه

بيا مې شو کذر لکه گوربت په لوی سالنگ
ويرې مې وزرې وې په خوکه په کړنگ
واورې سپينې سپينې خلېدې لکه سپين زد
کوزرې او به وې، پر پوتلی لرو بر
زکو او بلبلوې په تروکې سندرې کړې
مستې زېرې هوايې اندېنې لمره لويې کړې
مورکې خلېدې لکه زلفې په شانده
خوب وينم عالمه که ېي خوگ راکي مانه

خوب وينم: باغچه وې ټوله شنه په خنارونو
مينځ کې ېي صغه وې، ټوله پته په تخرونو

خو اکي بي وياله کي درنو او بو ته پونه وي
زه يمه ياران وي، چمنونه، مجلسونه وي
بره خواپته وکي شولې خهني باد ته اچوي
خبل وي دچنچنيو، تپي تي الوزي اتق کوي
حکمکه او اسمان په کله وايي تـرانه
خوب وينم عالمه که بي شوک راکي مانه

خوب هي په وطن کي دي، خوردن هي په وطن کي
خوب کي چي هم مره، خنکدن هي په وطن کي دي
قبر په وطن کي، خنازه هي په وطن کي ده
تن هي په وطن کي دي، کين هي په وطن دي
ماته تابوتم جوړوي، ماته کلان مه راوړي
روح هي په وطن کي دي او تن هي په وطن کي دي
گوندي يوشپونکي وطن قبول کړي نذرانه
خوب وينم عالمه که بي شوک راکي مانه

۱۹۸۵

واشننگتن

زانه

ستا اوږده اوږده وزرونه، هندو کشر له خوکو جگ دی
لنډوې اوږده منزلونه، چپرتې حې کله رسېږي

ستا اوږده مشوکه ډوبه، نن آموکې بيا سباته
د سپين غره د سر ډنډو کې مسته مسته مخچولېږي

الوتوڪي زانگي زانگي خه گيندي وهي اسان ته
چي سيلی خومره سخت پري ته په شوق ورته تخيري

دينلي اسانويغلي، ولې دومره جگه گرځي
راته بنڪاري پښتنه يې له زميانونه شر ميري

توراوه دپسري کي چي باران نم نم وريري
ته زمونډ کلا شاته، توره شپه کي راگوزيري

زه يې اورم چي ته بولي، هاخوبې خوبې بد لي
زه يې گورم چي ته خاندې اوبيا ورانه ورانه کپري

چي ته بيا وزرونه دد کپري کاشکي مادرسه بوچي
بي وزر دته خور پري زانه کي! ته نه پوهيري

کاشکي ما وزر لري چي سهار درسه لار وای
خه بنه خوندي کاچي آموته، هند وکش نه ورښو پري

خه دتالندي متروکي، دآسمان منح ورشين کري
چي دا وښکي دانده کي شوي اوگر کولر به پري

کابل ۱۹۶۰

له خپل خان سره راز او نياز

شپه چې پنځه شي کاوندې ویده شي
چې د مورتو آواز ودرېږي
زه دخپل کت ته مخ کونډې ووهم
اوسنکې چې مریې مریې په بارخو بنو پېږي
شوندې چې بنوري خواواز نه لري
اودا شکر ونه چې له زړه نه وځي
چې یه زما روحه له تا شکر یه
چې لا تر اوسه غاړه هسکه ساتي

چې دامید په باغ خزان کد شي
چې په شنو پانونو زېږې ولگېږي
چې د مالیار منځ په گردو پټ شي
چې د بورا وزرې وسکنېږي
زه لکه سرو غاړه جگه ساتم
د حوادثو دکوتکو لاندې
مې سر مات شوی خو کوبن شوی نه دی
داوږن دوشپو په شومه دم کې وایم:
چې یه زما روحه له تا شکریه
چې لاتراوسه غاړه هسکه ساتي

۱۹۶۰
کابل

ARIC

B

3.532

SHP

982

DEW DROP ON A SAGEBRUSH

(Parkha Pa Tarkha)

Poems

by

Saduddin Shpoon

Writers Union of Free Afghanistan

Series No. 52

1990

IRC Printing Press

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**